

00:00:00,160 --> 00:00:24,560 [Speaker 0]

Als iemand kijkt naar mijn rolstoel, wat langer en dan pas naar mij en dan weer naar de rolstoel, dan zie ik al dat er een bepaalde handeling komt die gebaseerd is op mijn rolstoel. Waarom het lastig is, is dat er vaak dan een vooroordeel wordt gecreëerd. Dat vooroordeel is vaak dat ik heel, heel hulpbehoevend ben. En dat is ook zo. Ik heb ook hulp nodig. Maar soms is hun vooroordeel dat je bijna niks kan.

00:00:30,160 --> 00:01:09,180 [Speaker 0]

Ik ben Ulrich Saverio Oron en ik ben 29 jaar. Ik kom uit Rotterdam en ja, ik heb een beperking. Op vierjarige leeftijd, toen ik nog in Suriname woonde, heb ik een heb ik een ongeluk gehad. Eigenlijk door dat ongeluk heb ik een dwarslaesie opgelopen. Sindsdien is mijn leven natuurlijk heel anders eruit gaan zien. Ja, toen heeft mijn moeder ook echt wel gevochten om betere zorg te vinden. Maar ook school. Vaak als je een beperking hebt, dan hebben ze het idee dat je ook misschien beperkt in je hoofd bent. En dat is bij mij gelukkig het geval niet. Ze wilden me naar een speciale school sturen, maar daar heeft mijn moeder echt heel hard voor gevochten om me op een reguliere school te krijgen.

00:01:09,180 --> 00:01:45,000 [Speaker 0]

Dus gelukkig heb ik een normale basisschoolervaring gekregen en ben ik opgegroeid met eigenlijk alleen maar gezonde kinderen om me heen. Het was een school die ook wel eens kinderen met een beperking opving, maar er waren er maar drie of zo, waaronder ik. Dus ja, voornamelijk alleen mensen die gewoon gezond waren, die eigenlijk niks mankeerden. En dat is ook goed voor je ontwikkeling, denk ik. Als je alleen maar omringd wordt met mensen ook met een beperking, kom je in een soort bubbel, weet je. En dan, dan zie je niet hoe het normaal is om te leven.

00:01:46,640 --> 00:02:27,260 [Speaker 0]

Ik vond het heel fijn om zo op te groeien. Maar ja, je loopt natuurlijk tegen dingen aan. Kan niet mee voetballen. Je kan niet altijd meedoen met de dingen van gym. Het lijken kleine dingetjes, maar dat stapelt natuurlijk op. En dat zijn. Ik ben er altijd goed mee omgegaan, laten we dat wel zeggen. Ik ben er altijd goed mee omgaan, gelukkig. Ik voelde nooit wrok of echt dat ik echt dat het me bedroefde. Dat gelukkig niet. Ik kon altijd wel genieten van als er juist werd gevoetbald. Maar natuurlijk doet het toch wel wat met je dat je niet mee kan doen. Ik ben altijd een beetje een denker geweest. Dus eigenlijk ben ik nu soort van in mijn hoofd en hoor je mijn gedachten. Maar als vijf-, zes-, zevenjarige was ik dus ook al in mijn hoofd, maar alleen kon ik heel veel dingen niet plaatsen. Maar ik begreep het wel of zo.

00:02:27,260 --> 00:03:14,380 [Speaker 0]

Dus dat idee dat ik altijd zei van: 'hey, als ik ouder word, wordt het lastiger'. Dat is ook daadwerkelijk echt gebeurd. Ja, je moet je aanpassen. Je moet een manier vinden hoe je nog steeds je leven een goed leven maakt eigenlijk. Dus hoe je een mooi leven opbouwt. En dat is natuurlijk voor iemand die beperking heeft, is dat heel lastig. Is dat een uitdaging, laat me dat zo zeggen. Ja, het put je echt uit. Soms, als ik een heftige dag heb gehad op het gebied van sociaal sociale contacten, dan kan het me wel uitputten ja. Ik geniet er ook wel van als er goede gesprekken zijn, als er goede vragen zijn. Dus daar kan ik ook wel energie van krijgen. Dus ik wil het niet over laten komen van: 'hey mensen mogen niks vragen'. Dat is het zeker niet. Maar de sleutel is eerst luisteren.

00:03:17,380 --> 00:04:05,300 [Speaker 0]

Ik heb oprecht mensen gehad die schrikken als mijn mond open gaat. Omdat ze dus een beeld hebben. Wat ik in het begin al zei dat je misschien ook boven beperkt bent, weet je? Dus ze hebben zo'n beeld van iemand in een rolstoel dat ze eigenlijk altijd complimenten geven. Ze zeggen: Maar jij bent heel anders joh! Denk van kijk, dat is een compliment. Maar tegelijkertijd laat je ook zien dat je een heel ander beeld van me had voordat ik... voordat je me leerde kennen. En dat is niet erg, weet je, ik neem het als een compliment gelukkig nu.

En ik ben iemand, ik ga ook gemakkelijk gesprekken aan. Dus als mensen vragen van 'hey, hoe zo zit je in de rolstoel? Dan wil ik dat ook heel graag uitleggen. Vind ik een mooie vraag ook. Oprechte vraag. Ik heb liever dat je dat vraagt dan dat je zeg maar voor 5 minuten lang naar me kijkt en het niet durft te vragen. Begrijp je wat ik bedoel? Dan heb ik zoiets van oké, komt er nog wat? Want uit gesprekken leer je gewoon heel veel dingen. Je leert perspectieven, nieuwe perspectieven van mensen.

00:04:05,300 --> 00:05:21,960 [Speaker 0]

Dat heeft gewoon gemaakt dat ik heel veel... ik noem het altijd rijkdom krijg uit de gesprekken die ik voer. Want je kan ook heel onbeleefd worden. Dat gebeurt ook. Je kan ook heel bitter worden en mensen boos naar mensen gaan kijken. Maar gelukkig heb ik altijd gebeden dat ik nooit bitter zou worden, zeg maar. Dat ik dat nooit zou toelaten in mijn hart. Hoe lastig de situatie ook is, ik blijf altijd positief, om maar zo te zeggen.

Ik ben iemand die veel praat, dus dat hoor je denk ik ook. Maar luisteren heeft mij echt een betere man gemaakt, om maar zo te zeggen. Omdat luisteren is het begin van helpen eigenlijk. Als je als je niet weet wat de nood is, dan moet je luisteren en moet je kijken wat degene nodig heeft. En aan de hand daarvan kan je goede hulp bieden. En als we dat zouden doen in Nederland, en dus niet eens alleen op het gebied van beperkingen, maar op alles - in

de politiek, overal eigenlijk kan je het toepassen Van mens tot mens. Als je eerst luistert, dan kan je echt maatwerk leveren, omdat je dan hoort wat diegene nodig heeft.